

ת"פ 33494/12/17 - מדינת ישראל נגד שי נאוגרקר, צביקה לביא, נסים בשה, אור שמואלי, משה לוי

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 33494-12-17 מדינת ישראל נ' נאוגרקר (עציר)
ואח'

בפני כבוד השופט עמית מיכלס
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. שי נאוגרקר (עציר)
2. צביקה לביא (עצור בפיקוח)
3. נסים בשה (עציר)
4. אור שמואלי
5. משה לוי

הנאשמים

גזר דין (נאשמים ו-3)

רקע ועובדות כתבי האישום

1. נאשמים 1 ו-3 הורשעו על יסוד הודאתם במסגרת הסדר דיוני בעבירות הבאות:

נאשם 1 בשתי עבירות של התפרצות למקום מגורים בצוותא על מנת לבצע עבירה, לפי סעיפים 406(ב) ו-29(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: החוק); החזקת מכשיר פריצה בצוותא, לפי סעיפים 409 ו-29(א) לחוק; שתי עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.

נאשם 3 בעבירה של התפרצות למקום מגורים בצוותא על מנת לבצע עבירה, לפי סעיפים 406(ב) ו-29(א) לחוק; החזקת מכשיר פריצה בצוותא, לפי סעיפים 409 ו-29(א) לחוק; עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.

2. על פי פרט האישום הראשון בכתב האישום המתוקן, בתאריך 5.12.2017 התקשר נאשם 3 לנאשם 1, ביקש לוודא שאיש אינו מאזין לשיחתם ושאל את נאשם 1 האם הוא מעוניין לנסוע אתו לדרום. נאשם 1 אישר את הנסיעה והוסיף: "רק אני ואתה, לא מאה אנשים, אני ואתה לבד", ונאשם 3 ענה לו: "יש גם הכול אתה מבין?" בהמשך ביקש

נאשם 1 מנאשם 2 לנהוג עבורו לבאר שבע תמורת 2,000 ₪. במאמר מוסגר אציין שנאשם 2 הודה אף הוא בביצוע עבירה של סיוע להתפרצות במסגרת הסדר דיוני, ועניינו יידון בנפרד. במסגרת הקשר ולשם קידומו הגיעו הנאשמים לבאר שבע סמוך לשעה 21:50 והתפרצו לדירתה של הגב' נ.ו, ילידת 1937, שהתגוררה בדירה בגפה ויצאה ממנה יום קודם לכן למשך 3 ימים. לאחר שנכנסו לדירה, נטלו ממנה הנאשמים 1 ו-3 צוואה הנושאת קבלה על שם המתלוננת, 4 טבעות, 2 צמידים, זוג עגילים, שרשרת ונרתיק המשמש לאכסון תכשיטים. הנאשמים עזבו את הדירה כשהם מותירים אי סדר רב במקום. בתאריך 6.12.2017 נעצרו הנאשמים על ידי שוטר בסמוך לרכב. עם הגעת השוטרים למקום, השליך נאשם 3 את הצוואה, הקבלה וזוג גרביים, ואילו נאשם 1 או נאשם 2 השליכו את הנרתיק ובו התכשיטים שנגנבו. בנסיבות אלו החזיקו הנאשמים מתחת למכסה המנוע ברכב בפנס, מברג ולום ברזל.

3. על פי פרט אישום נוסף, הרלוונטי לנאשם 1, לנאשם 2 ולנאשם 5, שאף עניינו יידון בנפרד, הגיעו הנאשמים באמצעות רכב, כחלק מהקשר ביניהם, לדירתה של הגב' י.מ בראשון לציון. נאשמים 1 ו-2 התפרצו לדירה, בעוד נאשם 5 המתין להם ברכב, וגנבו מתוכה מחשב נייד תוצרת "DELL", סכום של 100 דולר אמריקאי במזומן, סכום של 9,000 ₪ במזומן, תעודת זהות, דרכון ישראלי ורישיון נהיגה של בתה של י.מ. עם צאתם מהדירה עלו נאשמים 1 ו-2 לרכב בו המתין להם נאשם 5, ונסעו לעיר נס ציונה.

טיעוני הצדדים לעונש

טיעוני המאשימה לעונש

4. ב"כ המאשימה, עו"ד מיקי ברגר, הדגיש בטיעונו את עברם הפלילי של הנאשמים, בפרט את עברו הפלילי המכביד של נאשם 1, והגיש את הרישום הפלילי שלהם ואת עונשי המאסר המותנים התלויים ועומדים נגדם (ת/1-ת/5). בטיעונו ציין את הערכים המוגנים בהם פגעו הנאשמים, והפנה לפסיקה ממנה עולה מתחם עונשי הנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ציין שהקורבנות לא היו בבתייהם בזמן ההתפרצות, לרכוש שנגנב ולעובדה שבאישום הראשון הותירו הנאשמים את הבית באי סדר. עוד הדגיש את העובדה שאין מדובר בעבירות ספונטניות אלא בעבירות שקדם להן תכנון מוקדם, כאשר הדבר בא לידי ביטוי בעבירות קשירת הקשר. באישום הראשון הגיעו הנאשמים במיוחד מראשון לציון לבאר שבע, תוך שהצטיידו בלום ובמברג, אותו הסליקו מתחת למכסה המנוע (ת/6). בהקשר זה הפנה לגילה של נפגעת העבירה באישום הראשון. עוד ציין את סמיכות הזמנים בין שני אירועי ההתפרצות (יום אחד בלבד). אשר לחלקם של שני הנאשמים באירוע הראשון טען שחלקם שווה, כאשר שניהם נכנסו לדירה, ובאירוע השני (שאינו קשור לנאשם 3), נאשם 1 הוא שנכנס לדירה ביחד עם אחר. עוד ציין שככל שהמתלוננות נמצאות בביתן, או שהיו חוזרות לביתן, הנזק היה עלול להיות חמור בהרבה. אשר לנאשם 3 ציין את העובדה שהוא היה היוזם של ההתפרצות באירוע הראשון.

בסופו של יום ביקשה המאשימה למקם את עונשו של נאשם 1 במרכז המתחם העונשי ולגזור עליו עונש מאסר של 18 חודשים על כל אירוע התפרצות, להפעיל את עונשי המאסר המותנים בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש המאסר שיוטל על הנאשם בתיק זה, כך שעונשו של הנאשם יעמוד על 4 שנות מאסר בפועל כעונש עיקרי. לגבי נאשם 3 ביקשה

המאשימה למקמו במרכז המתחם, לגזור עליו עונש מאסר של 18 חודשים, לחפוף את שתי תקופות המאסר המותנה ולהפעיל במצטבר, כך שעונשו של נאשם 3 יעמוד על 30 חודשי מאסר בפועל כעונש עיקרי. לגבי שני הנאשמים עתרה המאשימה להשתת מאסרים מותנים ממושכים, קנס כספי גבוה, פיצוי הולם לנפגעות העבירה שישקף את הנזקים שנגרמו להן וחתימה על התחייבות כספית להימנע מביצוע עבירות בעתיד.

טיעוני ב"כ נאשם 1 לעונש

5. ב"כ נאשם 1, עו"ד ניר זנו ועו"ד אלי כהן, טענו כל שניתן לזכות נאשם 1, ובכלל זה התייחסו בטיעוניהם לתיקון המשמעותי שנערך בכתב האישום, שחסך העדתם של עדי תביעה רבים. בהתייחס לאירוע הראשון ציינו שלא ניתן לבקש להטיל על שני הנאשמים עונש זהה, כאשר המאשימה טוענת שנאשם 3 הוא שדרבן את נאשם 1, הרכב בו נסעו הנאשמים לא שייך לנאשם 1 ונאשם 1 לא זרק את הכתובה דרך החלון עם הגעת השוטרים למקום. עוד צוין שכל הרכוש נתפס, ושמאחר שנאשם 3 פנה לנאשם 1 לאחר שראה את בעלת הדירה יוצאת מהבית, לא ניתן לטעון שהיה חשש לכך שהיא תהיה בבית במועד ביצוע ההתפרצות. אשר לנסיבות ביצוע העבירה צוין שלא מדובר ברף חומרה גבוה לאור שווי וסוג הרכוש שנגנב. עוד טענו שמפסקי הדין שהוגשו על ידי המאשימה, לא ניתן ללמוד גזירה שווה לענייננו, לאור עונשי המאסר הנמוכים בהרבה מהעונש לו טוענת המאשימה בתיק זה. בעניין זה ביקש אף להפנות לעונש שנגזר על נאשם 4 בכתב האישום, שעניינו הסתיים בעונש מוסכם של 7 חודשי מאסר, לאחר שהורשע בעבירת התפרצות אחת.

אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם הוסבר שגם אם לא ניתן להתעלם מעברו הפלילי המכביד, ומ"קופת השרצים", כהגדרתם, שצבר לאורך השנים, הרי שצריך לבחון זאת על רקע מצבו האישי. לדבריהם, גורלו של הנאשם לא שפר עליו, אביו נפטר לפני שנתיים, אמו חולה ואחיו נמצאים במוסדות חוץ ביתיים ובבתי סוהר. משכך, "זה לא נאשם שיעמוד ויעיד שזאת פעם אחרונה שיופיע בבית המשפט, ולמרות תקוותנו שכך יהיה, אין לדעת זאת בוודאות".

לדבריהם, נוכח סמיכות הזמנים בין שני האירועים יש לקבוע מתחם עונשי אחד ולמקם את עניינו של הנאשם "באמצע המתחם טיפה דרומה ולא באמצע ממש". לאור החיסכון בזמן השיפוטי, חומרת העבירות, והחלק שנטל בביצוען, ביקשו להטיל על הנאשם עונש שלא יעלה על 18 חודשי מאסר. אשר למאסרים המותנים ביקשה ההגנה שאלו ירצו בחופף ובמצטבר, כך שסך הכול ירצה הנאשם עונש שלא יעלה על 24 חודשי מאסר. לגבי האישום השני הביע הנאשם את נכונותו לפצות את נפגעת העבירה.

טיעוני ב"כ נאשם 3 לעונש

6. ב"כ נאשם 3, עו"ד קטי צוּטקוב, הצטרפה לטיעונים העקרוניים שנטענו על ידי ב"כ נאשם 1 בכל הנוגע לרמת הענישה ולנסיבות ביצוע העבירה, והפנתה בראשית דבריה להסדר הטיעון שנחתם עם נאשם 4, במסגרתו הסכימו הצדדים על עונש "סגור" של 7 חודשי מאסר. לדבריה, נסיבות כתב האישום בעניינו של נאשם 4 דומות לנסיבות כתב האישום בעניינו של נאשם 3, כאשר השוני ביניהם מסתכם בעובדה שלנאשם 4 הייתה הרשעה אחת ואילו לנאשם 3 יש שתי הרשעות קודמות. לדבריה, הרשעות אלו מאפיינות תקופה קשה בחייו של הנאשם, בה עבר תאונה שלא אפשרה לו לעבוד בעבודות תחזוקה בעירייה. עוד נטען שמשפחת הנאשם הינה משפחה קשת יום. נוכח העונש שנגזר על נאשם 4, טענה שעתירת המאשימה למתחם עונשי המתחיל ב-12 חודשים הינה בעייתית. משכך ביקשה לגזור על הנאשם עונש

זהו לעונש שהוטל על נאשם 4, בין אם בדרך של חריגה מהמתחם לצורך השוואת העונשים, ובין אם בדרך של קביעת מתחם עונשי נמוך יותר. אשר למאסר המותנה, ביקשה להפעילו בחופף ובמצטבר נוכח הנסיבות לקולא שצוינו, ובשים לב להודאתו של הנאשם.

קביעת מתחם העונש ההולם

7. בפתח הדברים, וככל שהדבר נוגע לנאשם 1, יש לקבוע האם מדובר באירוע אחד, או שמא בשני אירועים נפרדים, בהתאם להוראות סעיף 40 לחוק, ובמידה שמדובר בשני אירועים - האם יש לגזור עונש נפרד לכל אחד או עונש כולל [ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.2013)]. המבחן לזיהוי מספר האירועים הוא מבחן הקשר ההדוק [ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) (להלן: עניין ג'אבר); ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל (3.9.2015); ע"פ 5668/13 מזרחי נ' מדינת ישראל (17.3.2016)]. בחינת מכלול הנסיבות מוביל למסקנה לפיה במקרה זה מדובר בשני אירועים נפרדים, שכן למעט זהות נאשמים 1 ו-2 בשני האישומים וסמיכות הזמנים, אין כל קשר ביניהם. בכלל זה יש לתת את הדעת לעובדה שהעבירות נעשו בזמנים שונים ומובחנים, לעובדה שמדובר בקורבנות עבירה שונים ובדירות הממוקמות בערים שונות. ואולם, גם אם היה נקבע שאכן מדובר באירוע עברייני אחד, לא היה בכך כדי לסייע לנאשם 1, זאת בשל העובדה שממילא גם בקביעת העונש על אירוע אחד היה מקום להתחשב במספר המעשים העברייניים, זאת בשל העובדה ש"לעיתים, העובדה שהאירוע כולל כמה מעשים יכולה לשוות לו מידה נוספת של חומרה" [עניין ג'אבר, פסקה 10 לפסק דינה של השופטת ד' ברק-ארז; ע"פ 2454/18 עזרא שיינברג נ' מדינת ישראל (2.12.2018) פסקה 20 לפסק דינו של השופט ע. פוגלמן (להלן: עניין שיינברג)]. זאת ועוד, מעשי העבירה אותן ביצע נאשם 1 נפרדים זה מזה, לא רק לפי המבחן הצורני-עובדתי, אלא גם לפי מבחן הערך החברתי המוגן. לפיכך, "יש לתת ביטוי הולם לעובדה זו בגזר הדין גם אם רואים בכולם אירוע אחד לצורך קביעת מתחם העונש ההולם".

8. ואולם, במקרה שלפני הצדדים אינם חלוקים למעשה על כך שמתחם העונש ההולם נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר, כאשר עיקר המחלוקת ביניהם התמקדה במיקום עונשם של הנאשמים בתוך המתחם, ואופן הפעלת המאסרים המותנים. אציין שמתחם עונשי זה מקובל עלי, והוא עולה בקנה אחד עם החלטות רבות שניתנו בעניין זה בערכאות השונות, כפי שאף עולה מפסקי הדין שהוגשו מטעם הצדדים.

9. על החומרה היתרה שבביצוע עבירות של התפרצות לדירה אין צורך להכביר מלים. דומה שעבירה זו הינה עבירת הרכוש הפוגעת בצורה הקשה ביותר בתחושת הביטחון של האזרח, להוציא אולי עבירת השוד, קל וחומר כאשר נפגע העבירה הינו אדם מבוגר, כפי המקרה באישום הראשון, המיוחס כאמור לשני הנאשמים. כבר נפסק לא אחת שביתו של אדם הוא מבצרו לא רק במובן הפיזי, אלא גם, ובעיקר במובן הרעיוני, הנפשי והתודעתי. ביתו של אדם מהווה מקום מפלט מעמל יומו ומסביבתו. בביתו של אדם מאוחסנים חפציו האישיים והאינטימיים. לא אחת מדובר בפרטים שאינם בעלי ערך כספי רב, אולם הם בעלי מטען רגשי שערכו לא יסולא בפז. בביתו של אדם הוא, ורק הוא, קובע מה ייעשה בו. הוא דואג לטיפולו ולניקיונו. הוא עושה כל שניתן על מנת לשוות לו אווירה נעימה ורגועה, משקיע בו מכשורו, מכספו וממרצו. כניסתו של גורם זר כמו הנאשמים לבית פוגעת באופן קשה ביותר בכל אלו, רומסת את תחושת הביטחון ופוגעת בפרטיות בצורה קשה. מטרת הכניסה לבית נועדה, על פי רוב, לגנוב פרטים יקרי ערך במהירות. חפצים אלו, שהושגו בעבודה קשה ומושכת של בעליהם, עוברים בתוך דקות בודדות לידי הפורצים. בפרק

הזמן בו בוצעו העבירות, כמו גם בפרק הזמן שהוקדש לתכנון ולהגעה למקום, לא נתנו הנאשמים דעתם לכל אלו, לא חשבו על קורבנות העבירה והתעלמו מרגשותיהם. במקרה שלפנינו בית המשפט לא נחשף למידת הפגיעה בקורבנות העבירה, אולם ניתן רק לשער מה חשה אותה קשישה, ילידת 1932, המתגוררת בדירה בגפה, כאשר שבה לביתה לאחר מספר ימים וגילתה שביתה נפרץ ושנאים זרים הסתובבו בו ועשו בו כבתוך שלהם. ניתן אף לשער מה חשה כאשר גילתה שהפורצים גנבו את צוואתה, שהינה פרט אישי מאין כמותו, ועל מה חשבה כאשר נאלצה לסדר את ביתה, לאחר שהנאשמים הותירו בו אי סדר טרם צאתם ממנו.

10. מעובדות פרט האישום הראשון בכתב האישום המתוקן עולה שמדובר בעברה מתוכננת, אותה יזם נאשם 3 שהתקשר לנאשם 1, כאשר השניים דאגו לרכב והסתייעו לצורך כך בנאשם 2, לו הבטיחו סכום כסף של 2,000 ₪. סכום זה הינו סכום גבוה עבור נסיעה בודדת, והוא מעיד על ציפיית הנאשמים להרוויח ממעשיהם סכום כסף גדול יותר.

גם בהתפרצות הנוספת, הרלוונטית לנאשם 1 בלבד, מדובר היה באירוע מתוכנן בו חבר נאשם 1 לשני אנשים נוספים, תוך שהסתייע ברכב שהסיעם למקום, והמתין לו ולחברו עד שסיימו את מלאכתם. בדומה לאירוע הראשון, גם באירוע השני נגנב לבעלת הדירה חפץ אישי בדמות המחשב הנייד שלה, על כל המשתמע. מעבר לכך גנב נאשם 1 ביחד עם שותפיו כסף מזומן בסכום לא מבוטל וכן תעודות אישיות, שהגם שהן ניתנות לשחזור, הרי שגניבתן גורמת לטרחה לבעליהן בכיתות רגליים, בפנייה לרשויות השונות, ובהמתנה שעלולה לפגוע בשגרת חייהם עד לקבלת התעודות החדשות.

בהקשר זה אציין שאין בידי לקבל את טענת ההגנה לפיה אין מדובר בעבירות התפרצות ברף חומרה גבוה נוכח שווי הרכוש שנגנב. כאשר מדובר בעבירת התפרצות לדירה, עצם ההתפרצות פוגעת פגיעה קשה בתחושת הביטחון של בעלי הבית, ודי בכך כדי להצדיק את המתחם העונשי של 12-24 חודשי מאסר. שעה שמדובר בעבירת התפרצות המלווה בהיתקלות בבעלי הבית, בגניבה של ציוד ייחודי או יקר ערך, יכול ונסיבה זו תבוא לידי ביטוי בקביעת מתחם עונשי גבוה יותר. בעניין זה ראו דברי השופט (כתוארו אז) ח. מלצר בע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אורן אואזנה בפסקה 8 (31.12.2008) (להלן: עניין אואזנה):

"לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם. נזקים אלו עולים לפרקים בחומרתם אף על עצם אובדן הרכוש בשווי כזה או אחר."

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

11. במסגרת הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, יש לערוך אבחנה ברורה בין שני הנאשמים.

נאשם 1

12. הנאשם, בן 34, הורשע עד היום בהתפרצות לחמש דירות ובהתפרצות נוספת למקום שאינו נופל להגדרת דירת מגורים או תפילה. לא פחות מ-34 תיקים פליליים שנפתחו נגד הנאשם בשנים 1998-2015 תורגמו ל-14 כתבי אישום, במסגרתם הועמד לדין על מגוון רחב של עבירות רכוש, אלימות, מרמה, סחיטה באיומים ועבירות נגד שוטרים. ב-6 כתבי האישום הראשונים שהוגשו נגדו, הועמד הנאשם לדין בבתי משפט לנוער, כאשר פעמיים הסתיים ההליך מבלי שהורשע. עיון במרשם הפלילי מלמד שהנאשם קיבל בבתי המשפט לנוער, בהם כידוע ערך השיקום הינו בעל מעמד בכורה, עונשים מקלים לצד עונשי מאסר. אולם, ככל שהדבר משתקף מהמרשם הפלילי, באף לא אחד מההליכים השכיל הנאשם להשתלב בהליך שיקומי, זאת חרף ההזדמנויות הרבות שהיו לו לעשות כן. לאורך השנים ריצה הנאשם לא פחות מ-9 עונשי מאסר בפועל, לתקופות שונות שנעו בין 6 ל-24 חודשים, מתוכם 3 עונשי מאסר של 24 חודשים. 6 פעמים הופעלו נגד הנאשם מאסרים מותנים שהיו תלויים ועומדים נגדו, חלקם של 12 חודשים, ללמדנו שלא היה בהם כדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות דומות נוספות. סך הכול ריצה הנאשם עד כה עונשי מאסר לתקופה מצטברת של לא פחות מ-136 חודשים, שהם 11 שנים ו-4 חודשים. ממאסרו האחרון השתחרר הנאשם כששה חודשים לפני שביצע את העבירות נושא דיון זה, זאת לאחר שריצה עונש מאסר של 19 חודשים. למרבה הצער, גם תקופה ממושכת זו בין כתלי הכלא לא הביאה את הנאשם להשתלב בהליך שיקומי במסגרת מאסרו. גם בהליך הנוכחי לא הביע הנאשם ולו נכונות ראשונית להשתלב בהליך שיקומי, שהגם שספק רב אם הייתה ניתנת לו נוכח חומרת מעשיו, היה בה כדי להעביר מסר של רצון, גם אם מילולי, לשנות כיוון בחייו.

בדומה למעשיו בעבר, גם הפעם ביצע הנאשם את המיוחס לו שעה שתלויים ועומדים נגדו מאסרים מותנים ברי הפעלה. הפעם מדובר בלא פחות משלושה מאסרים מותנים, האחד לתקופה של 6 חודשים. השני והשלישי לתקופות של 12 חודשים ו-6 חודשים שהושטו עליו במסגרת אותו גזר דין.

13. התמונה המצטיירת הינה תמונה עגומה, המלמדת על נאשם חסר עכבות, חסר אופק שיקומי, שהסיכוי שיחזור על מעשיו ללא תכנית שיקום רצינית וארוכת טווח הינו גבוה. במצב דברים זה, ועל מנת להרתיע את הנאשם מלשוב ולבצע עבירות דומות נוספות, ראוי היה למקם את עניינו ברף הגבוה של המתחם, בהתאם להוראות סעיף 40 לחוק, לפיהן: "מצא בית המשפט כי יש צורך בהרתעת הנאשם מפני ביצוע עבירה נוספת, וכי יש סיכוי של ממש שהטלת עונש מסוים תביא להרתעתו, רשאי הוא להתחשב בשיקול זה בבואו לקבוע את עונשו של הנאשם, ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם."

14. ואולם, ניסיון העבר עם הנאשם, ובכלל זה עונשי המאסר הממושכים שהוטלו עליו והפעלתם פעם אחר פעם מבלי שהיה בהם כדי להרתיעו, מעמידות בספק את מידת האפקטיביות שלהם על הנאשם, שבסבירות גבוהה יחזור לבצע עבירות לאחר שחרורו ולפגוע באחרים, ככל שלא ישכיל להשתלב בתכנית שיקומית ארוכת טווח. במצב דברים זה,

מן הראוי היה לחרוג ממתחם העונש ההולם, לפי סעיף 40 לחוק לפיו: "קבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה ומצא כי יש חשש ממשי שהנאשם יחזור ויבצע עבירות, וכי החמרה בעונשו והרחקתו מהציבור נדרשות כדי להגן על שלום הציבור, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם, ובלבד שלא יהיה בעונש שיקבע משום החמרה ניכרת מעבר למתחם העונש ההולם; בית המשפט לא יקבע כאמור אלא אם כן מצא שלנאשם עבר פלילי משמעותי או אם הוצגה לו חוות דעת מקצועית."

מיום 10.7.2012

תיקון מס' 113

ס"ח תשע"ב מס' 2330 מיום 10.7.2012 עמ' 103 (ה"ח 241)

הוספת סעיף 140

רישום פלילי משמעותי אכן הוגש, אולם עיננו הרואות שהמאשימה לא רק שלא עתרה להפעלת הסעיף המחמיר, אלא שאף ביקשה למקם את עונשו של הנאשם באמצע המתחם בכל אחד מהאישומים, באופן שיוטל עליו מאסר בפועל של 18 חודשים בשל כל אירוע התפרצות. כן ביקשה המאשימה, מבלי שנימקה עמדתה, לחפוף את כל תקופות המאסר המותנה ולהפעילם במצטבר לעונש המאסר בתיק זה.

15. נקודת הזכות היחידה העומדת לימין הנאשם, הינה הודאתו במיוחס לו. להודאה זו שני ראשים. האחד, והחשוב מכולם, הינו לקיחת האחריות על מעשיו. השני, הינו חסכון בזמן שיפוטי ובצורך להעיד עדים רבים. לנתונים אלו יש לתת משקל בגזירת הדין, אולם ספק בעיני האם יש מקום להתחשב בהם עד כדי מתן הטבה כפולה ומכופלת לנאשם באופן שעונשו יקצץ הן בדרך של קביעת עונשי המאסר בשני אירועי ההתפרצות והעמדתם במרכז המתחם, הן בדרך של חפיפת שלושת עונשי המאסר המותנים באופן מוחלט, מעבר לחפיפת שני עונשי המאסר שניתנו באותו גזר דין, והן בדרך של אי הפעלת הוראות סעיף 40 לחוק.

16. ואולם, בסופו של יום, ולא בלי התלבטות, מצאתי שלא לחרוג מעמדת המאשימה ולא להטיל על הנאשם עונש חמור מזה לו עתרה, כאשר החלטתי זו נובעת מספר נימוקים. האחד, הגם שבית המשפט אינו כפוף להסכמות הצדדים ולעמדת המאשימה ורשאי הוא לגזור כל עונש שימצא לנכון, יש לכבד את עמדת המאשימה, שחזקה עליה ששקלה שיקולים נוספים שאינם ידועים לבית המשפט. אציין שככל ששיקולים אלו אכן קיימים, מן הראוי היה להביאם, ולו באופן כללי, לידיעת בית המשפט במסגרת הטיעונים לעונש. השני, הרף העליון לו עתרה המאשימה עולה בקנה אחד עם מדרג העונשים שהוטלו על הנאשם עד כה. השלישי, תקופת המאסר המבוקשת הינה ארוכה מספיק באופן שיאפשר את שילובו של הנאשם בתכנית שיקום ארוכת טווח בין כתלי הכלא. הרביעי, על אף שניתן היה לגזור על הנאשם עונש חמור יותר, הרי שעמדת המאשימה אינה חורגת במידה קיצונית מהעונש שהיה ראוי להטיל על הנאשם בנסיבות העניין, עד כדי צורך בהתערבות שיפוטית. עוד יש לציין שאין זו הפעם הראשונה בה הובעה ביקורת על הסדר טיעון מקל שגובש בעניינו של הנאשם (ראו דברי השופט ח. טרסי בת"פ 14161-06-13 ובת"פ 6123-06-15). למרבה הצער, דומה שהנאשם ניצל את הענישה המתונה שהוטלה עליו, והוא שב לבצע עבירות דומות.

במאמר מוסגר אציין שלא התעלמתי מטענת הצדדים בדבר קיומם של קשיים ראייתיים. עם זאת, ההתחשבות בקשיים הראייתיים בתיק באה לידי ביטוי בתיקון משמעותי ביותר שערכו הצדדים בכתב האישום המקורי, וככל שלא הציגו הסדר טיעון סגור, ספק בעיני עד כמה נכון היה להתחשב בכך פעם נוספת גם בקביעת העונש ההולם בתוך המתחם המבוקש.

17. אשר על כן, בשים לב למכלול השיקולים דלעיל, מצאתי להיעתר לבקשת המאשימה בכל הנוגע למשך המאסר, זאת על אף התוצאה העונשית שמשמעותה הטלת עונש הגבוה אך במעט ממחצית עונש המקסימום הקבוע לצד עבירה אחת של התפרצות לדירה, העומד כידוע על 7 שנות מאסר, לנאשם שהורשע בביצוע עבירת התפרצות לדירה בפעם הששית והשביעית בחייו. בנקודה זו אני מוצא להדגיש שלולא הודאתו של הנאשם במעשיו, הרי שעונש המאסר שהיה מוטל עליו היה גבוה בהרבה. אך מובן מאליו הוא שדברים אלו נכונים, בשינויים המחויבים, גם בקשר לנאשם 3.

18. אציין שהצדדים הגישו לעיוני מגוון רחב של פסקי דין מכל הערכאות, מחלקן עולה גישה מחמירה ומחלקם גישה מקלה. ואכן, מנעד הענישה בתוך המתחם הינו רחב, בפרט כאשר עולה שאלת חפיפת עונשיהם של נאשמים שהורשעו בביצוע של מספר עבירות התפרצות באותו כתב אישום. מאחר שבין הצדדים לא הייתה מחלוקת בנוגע למתחם העונשי, לא מצאתי לפרט את נסיבות פסקי הדין, בהם יש להתחשב, כאמור, אך לצורך קביעת מדיניות הענישה הנוהגת.

ככל שהדבר נוגע לעתירת ההגנה לחפוף את העונשים שיוטלו על הנאשם עבור כל אירוע עברייני, אציין שלכאורה ניתן היה לקבוע, בניגוד לעמדת המאשימה, כי יש להעמיד את עונשו של הנאשם לתקופה ארוכה יותר עבור כל אירוע, ובהמשך לחפוף חלקית את שתי התקופות באופן בו ניתן יהיה להציג "התחשבות" במספר העבירות במטרה לעמוד ב"כלל" לפיו הענישה איננה אריתמטית. נוסף על כך אזכיר שבמקרה שלפני מדובר בשתי התפרצויות "בלבד", כך שממילא ספק בעיני עד כמה יש מקום לחפוף בין שתי תקופות המאסר, כבקשת ההגנה, בפרט כאשר אין מדובר בתקופות המצויות בחלק העליון של המתחם.

הנאשם בחר בעבריינות כדרך חיים, ומשכך מוצדק שהעונש שיושט עליו יהיה ברף הגבוה ביותר. כפי שציינתי, לולא הודאתו במיוחד לו, העונש שהיה מוטל עליו היה גבוה בהרבה. אך לשם הדוגמא, ראו רע"פ 4352/13 פלוני נ' מדינת ישראל (1.9.2013), בו אישר בית המשפט העליון עונש של 3.5 שנות מאסר שהושתו על נאשם שהורשע בביצוע עבירת התפרצות אחת לדירת מגורים. אותו נאשם, בעל עבר פלילי מכביד, הורשע לאחר ניהול הליך הוכחות, ומשכך נגזרו עליו 24 חודשי מאסר, אליהם נוספו שני עונשי מאסר מותנים בני 12 ו-6 חודשים במצטבר [ראו והשוו העונש שהוטל על נאשם בעל עבר פלילי מכביד שהודה ללא ניהול הוכחות: רע"פ 916/17 אברהם בוסקילה נ' מדינת ישראל (18.4.2017)].

נאשם 3

19. נאשם 3 כבן 31, ועברו הפלילי מכביד פחות מזה של נאשם 1. לחובת הנאשם שתי הרשעות קודמות. הראשונה, בעבירות של סיוע להתפרצות למגורים וסיוע לגניבה, בגינה נגזר עליו עונש מקל של מאסר על תנאי, של"צ, קנס ופיצוי. השנייה, בעבירות של ניסיון התפרצות לבית מגורים, קשירת קשר לפשע, היזק לרכוש במזיד והחזקת מכשירי פריצה, בגינה הוטל עליו עונש מאסר של 10 חודשים, הופעל מאסר מותנה של 7 חודשים בחופף ובמצטבר, ובסך הכל 14 חודשים.

הנאשם ביצע את ההתפרצות שעה שתלויים ועומדים נגדו שני מאסרים מותנים ברי הפעלה של 12 ו-6 חודשים שנקבעו באותו גזר דין.

20. טענתה המרכזית של ב"כ הנאשם התמקדה בהשוואה בין העונש אותו ביקשה המאשימה להשית עליו לבין עונש המאסר בן 7 החודשים שנגזר על נאשם 4 בהסכמת המאשימה בגין עבירת התפרצות אחת. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים בעניין זה, אני סבור שיש לדחות את הטענה מכל וכל, זאת בשים לב לשוני המהותי בין שני הנאשמים. המשותף לשני הנאשמים הוא שהם ביצעו עבירה שנסיונותיה דומות ושניהם הודו במיוחס להם. ואולם, בשונה מהנאשם שבפנינו, הרי שנאשם 4 היה צעיר, כבן 19, שבאמתחתו הרשעה אחת בעבירה של הפרת הוראה חוקית. לעומתו צבר נאשם 3, כאמור, שתי הרשעות בעבירות ניסיון וסיוע להתפרצות לדירה. מן הראוי להזכיר שנאשם 3 קיבל מבית המשפט הזדמנות והתחשבות בפעם הראשונה בה הועמד לדין, עת נגזר עליו עונש עיקרי של צו של"צ בלבד על עבירת הסיוע להתפרצות, זאת בשונה מנאשם 4 שעל אך שמדובר בעבירת הרכוש הראשונה בה הורשע, הוא נדון לעונש מאסר בפועל לתקופה של 7 חודשים. נוסף על כך, לחובת נאשם 3 תלוי ועומד מאסר מותנה בר הפעלה, זאת בניגוד לנאשם 4. מעבר לכך הגיעה המאשימה להסדר מקל עם נאשם 4 נוכח קושי ראיתי משמעותי שהביא אותה להסדר סגור ולענישה מוסכמת עמו. אשר לנאשם 3 לא נטען לקיומו של קושי שכזה. במאמר מוסגר אציין שבעניינו של נאשם 1, בא הקושי הראיתי לידי ביטוי במחיקת מספר אישומים.

21. לזכות הנאשם יש לזקוף את העובדה שהודה, קיבל אחריות על מעשיו וחסך זמן שיפוטי.

נוכח כל האמור, עמדת המאשימה, ככלל, למקם את עניינו של הנאשם במרכז המתחם הינה עמדה ראויה, המביאה לידי ביטוי הן את חומרת מעשיו והן את עברו הפלילי מצד אחד ואת הודאתו מהצד השני. עם זאת, אני סבור שעל מנת להביא לידי ביטוי את הפער המשמעותי בעברם הפלילי של נאשמים 1 ו-3, ובהינתן עמדתה של המאשימה לפיה יש מקום להטיל על נאשם 1 עונש של 18 חודשים על כל אירוע עברייני, סבורני שיש לקבוע את עונשו של נאשם 3 בחלק המרכזי של המתחם, אולם לא דווקא באמצעו.

אשר להפעלת המאסר המותנה, נוכח עמדת המאשימה לחפוף את שלושת עונשי המאסר המותנים של נאשם 1, שניתנו בשני גזרי דין שונים, ועל מנת לשמור על הפער בין נאשם 1 לבין נאשם 3, שגם נגדו תלויים ועומדים שני מאסרים של 6 ו-12 חודשים, שניתנו במסגרת אותו גזר דין, מצאתי לחפוף את עונשי המאסרים המותנים ולהפעילם בחפיפה חלקית לעונש המאסר שיוטל עליו באישום הנוכחי.

רכיבים כספיים

22. הנאשמים ביצעו את המיוחס להם בגין מניעים כספיים ברורים, ועל כן מן הראוי להטיל עליהם קנס כספי. במסגרת שיקולי להטיל קנס נתתי דעתי לתקופות המאסר אותם הם עתידים לרצות, למצבם הכלכלי ולעובדה שהם עתידים לשלם במקביל גם פיצוי.

ואולם, ככל שהדבר נוגע לרכיב הפיצוי, הרי שאין מקום להתחשבות במצבו הכלכלי של הנאשם. בנוגע לגב' נ.ו, הרי שהרכוש הושב לה לאחר שהנאשמים ועמם הרכוש נתפסו על ידי השוטרים. אשר על כן על הפיצוי לבטא את האופן בו הותירו הנאשמים את דירתה של נ.ו, וכן את הנזק העקיף שנגרם לכל אדם שביתו נפרץ ופרטיותו הופרה. אשר על כן תפוצה נ.ו בסכום כולל של ₪ 7,500.

לגבי הגב' י.מ, על הפיצוי לבטא את הנזק הישיר שנגרם לה כתוצאה מגניבת הכסף ₪ 9,000 ועוד 100 דולר

אמריקאים וכן המחשב הנייד. אשר לשווי של המחשב הנייד לא הוגשו מסמכים כלשהם ועל כן יש להעריך סכום זה על דרך האומדנה. עוד מצאתי לפסוק פיצוי על הנזק העקיף שנגרם לה בגין עצם הפריצה והצורך לפעול לצורך שחזור המסמכים והתעודות שנגנבו. ברכיב הפיצוי נתתי דעתי למספר המשתתפים בכל אירוע ולחלקו של כל אחד מהם בביצוע העבירות. בסיכום הכולל תפוצה הגב' י.מ בסכום כולל של 15,000 ₪.

23. אשר על כן אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

לנאשם 1:

א. **מאסר בפועל לתקופה של 36 חודשים.**

ב. אני מורה על **הפעלת מאסר מותנה** של 6 חודשים שנגזרו על הנאשם בת"פ (נתניה) 14131-06-13.

אני מורה על **הפעלת מאסרים מותנים** של 6 ו-12 חודשים שנגזרו על הנאשם בת"פ (פ"ת) 6123-06-15 שנדון במאוחד עם ת"פ 50838-01-16.

המאסרים המותנים ירצו בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש המאסר בתיק זה, כך **שסך הכול ירצה הנאשם עונש מאסר של 48 חודשים, החל מיום מעצרו 5.12.2017.**

ג. **מאסר על תנאי** למשך 24 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר על עבירות לפי סימן ד' לפרק י"א לחוק.

ד. **מאסר על תנאי** למשך 12 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר על עבירות רכוש מסוג פשע.

ה. **מאסר על תנאי** למשך 6 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר על עבירות רכוש מסוג עוון ועל עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע.

ו. **קנס כספי** בסך 500 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.9.2019.

ז. **פיצוי כספי** לגב' נ.ו בסך 2,500 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.5.2019.

פיצוי כספי לגב' י.מ בסך 6,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.8.2019.

ח. הנאשם יחתום על **התחייבות כספית** בסך 10,000 ₪ להימנע בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר על עבירת רכוש מסוג פשע. ההתחייבות תיחתם עוד היום, טרם החזרתו של הנאשם למתקן הכליאה. באחריות יחידת נחשון לדאוג ליישום החלטה זו. לא תיחתם ההתחייבות, ייאסר הנאשם למשך 3 חודשים.

לנאשם 3

א. **מאסר בפועל** לתקופה של 16 חודשים.

ב. אני מורה על **הפעלת מאסרים מותנים** של 6 ו-12 חודשים שנגזרו על הנאשם בת"פ (פ"ת) 12046-08-15.

שני המאסרים המותנים ירוצו בחופף ובמצטבר לעונש המאסר שנגזר על הנאשם בתיק זה, כך **שסך הכול ירצה הנאשם עונש מאסר לתקופה של 22 חודשים, שמניינם החל מיום מעצרו 5.12.2017.**

ג. **מאסר על תנאי** למשך 18 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר על עבירות לפי סימן ד' לפרק י"א לחוק.

ד. **מאסר על תנאי** למשך 12 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר על עבירות רכוש מסוג פשע.

ה. **מאסר על תנאי** למשך 6 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר על עבירות רכוש מסוג עוון ועל עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע.

ו. **קנס כספי** בסך 500 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.9.2019.

ז. **פיצוי כספי** לגב' נ.ו בסך 2,500 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.5.2019.

ח. הנאשם יחתום על **התחייבות כספית** בסך 7,500 ₪ להימנע בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר על עבירת רכוש מסוג פשע. ההתחייבות תיחתם עוד היום, טרם החזרתו של הנאשם למתקן הכליאה. באחריות יחידת נחשון לדאוג ליישום החלטה זו. לא תיחתם ההתחייבות, ייאסר הנאשם למשך 2 חודשים.

24. ניתן בזאת צו כללי למוצגים.

ניתן היום, ט"ז אדר א' תשע"ט, 21 פברואר 2019, בהעדר הצדדים.